

Zdrobesc urechea de stâncă - sonet străin

Lorena.craia

Stau împietrită-n ale tale brațe,
Ca mugur de măceș sălbăticit;
De glasul meu aproape-nmărmurit,
Las versul șubred și aspru s-agațe...
Ne repetăm, ades, la infinit,
Cum stelele pe cer se iau de soațe,
Țintind în Univers din brațe-n brațe,
Înlocuite doar de ce-i murit.

Mă scrie mâna ta pe un caiet,
Ce se deschide singur și banal,
Când totul ni se pare desuet,
Gândind la gânduri triste, în duet,
Când ochiul tău îmi pare de cristal,
Tu îl arunci spre mine, în antet.

25 iunie 2016, Constanța